

Julkisella korva kuntoon

Ei päivääkään ilman Sote-soppaa. Kaikki kuitenkin ymmärtänevät, että sosiaali- ja terveystaloukselle on tehtävä jotakin. Erikoissairaanhoidon kulut nousevat niin huimaa vauhtia, etteivät mitkään verotulot kohta enää riitä. Mutta mutta?

Julkista mollataan. Suurimmissa kaupungeissa ottaa aikansa päästä ensi kertaa julkisen palvelun käsittelyyn. Mutta kun sinne pääsee, hoito sujuu sutjakkaasti ja tulokset ovat hyvät. Meillä täällä provinssissa se ensimmäinenkin käynti onnistuu ihan kohtuullisessa ajassa.

Olen selvinnyt hyvin vähällä sairastelulla, mikä johtunee vuosina 1956-58 riehuneesta ensimmäisestä kunnan aasialaisesta. Siihen sairastui noin 900 miljoonaa ihmistä. Suomessa tauti tarttui vuonna 1957 kolmasosaan väestöstä, ja siihen kuoli noin 1300 suomalaista. Meidänkin koulumme suljettiin pari viikoksi. Influenssa oli kova koettelemus, mutta se antoi vahvan vastustuskyvyn tulevia epidemioita vastaan.

Rämmin alkukesästä kuumassa ja kosteassa. Seurasimme pienellä porukalla Jugoslavian hajoamisotien karmeita tapahtumapaikkoja. Hiki valui ja kärpäset kiusasivat. Ei oikein päästy edes peseytymään. Sain luultavasti kaapattua kovanlaatuisen pöpön.

Vähän aikaa kotona köllötettyäni toinen korva alkoi kiusata. Tuli ikävän näköistä märkää, ja parina yönä jomotus yltyi sellaiseksi, ettei nukkumisesta tullut mitään. Tärykalvokin puhkesi. Kipeästä korvasta meni kuulokin.

Soitin hädissäni terveysasemalle. Ja hups, aikaa tarjottiin jo samana päivänä, vaikka meneillään oli loma-aika. Vaiva todettiin akuutiksi märkäiseksi välikorvan tulehdukseksi. Otettiin viljelynäytteet ja annettiin propit. Ne eivät tehonneet. Kokeiltiin toisia. Ei vielä.

Sitten pääsin kokeneen leidin pakeille. Hänen puheistaan tajusi heti, että nyt ei näytä hyvältä. Hän yritti soittaa, ei saanut kiinni. Sitten hän puhisi, että me emme kyllä saisi soittaa tuonne Turkuun, mutta minä soitan nyt kuitenkin. Mene kotiin, odottele, soitan sinulle kohta jatkotoimenpiteistä.

Ei kestänyt kauaakaan, kun riemurasiani pimputti pätkää Tárregan Gran Valsista. Puhelimessa saneltiin tiukasti, että minulle on lähete Salon sairaalaan, aika huomenna, jos ei käy, soita heti numeroon se ja se.

Siitä lähti liikkeelle pari kuukautta kestänyt hoito. Viljeltiin eritteitä ja kuvattiin korvan sisuksia. Tulosten mukaan bakteerit olivat ensin jyllänneet. Kun ne tapettiin, omat luontaiset sienet riistäytyivät valloilleen ja alkoivat hallita korvan elämää. Alkuun en tykännyt yhtään aspergillus niger -sienestäni. Sitten tuntui, että minun nyt vaan täytyy ruveta elämään sovussa sen kanssa ja hyväksyä sen tuottamat ikävät eritteet.

Korvan rassaaminen ei tunnu mukavalta. Puudutukset eivät tehoa. Jos minulla olisi oikein ikävä vihamies, pistäisin hänet korvalääkärin petille. Sitkeällä ja asianmukaisella hoidolla sienet ylivalta talttui viimein. Ja loppusuoralla korvan kaiveluun oli oikeastaan aika mukava mennä. Nyt sitä jo kaipaa. Tai oikeastaan niitä Salon sairaalan mukavia ihmisiä.

Luin netistä löytyviltä hienoilta palstoilta lähes päivittäin perusteellisia kuvauksia kohdalleni osuneesta ilmiöstä ja sen hoitotavoista. Seurasin ja kelpuutin siis hoitoani. Validointi ei aiheuttanut valituksia. Netissä löytyy tosiaan ymmärrettävästi kerrottuna paljon tietoa. Voisi ryhtyä vaikka valekorvavälskäriksi.

Toivottavasti sote ei sotke Salossa ja Varsinais-Suomessa hyvin toimivaa julkista terveydenhuoltoa.

pajen.fi